

S5 OBALNI

Številka 5, Letnik V

Maj 2001

GLASILO RK JADRAN S59CST

Glasilo Obalnih Radioamaterjev

Vanja
S59AV

Urednik
Informativnih
Prispevkov

S53Z
Žarko

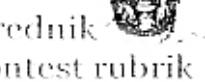
Direktorica ekspedita

Urednik
UKV novice

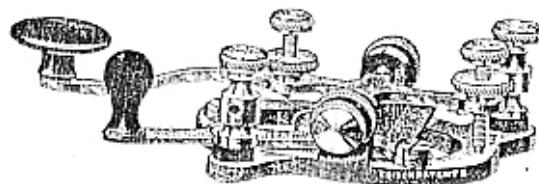
Miloš

S55M

Urednik kontest rubrik

Uredniški Odbor

21. aprila smo se po umirjeni vožnji pripeljali v Celje in na hitro spreceli sklep, da ne ponovimo napake z lanske skupščine, ko se nismo prej okrepčali, pa se je skupščina malec zavlekla, malec pa še večerja, tako, da smo bili prav sestradani. Zato smo zavili v Teharje na pizzo. A ja, kdo? Delegacija piranskega radio kluba, Vanja, S59AV (S50 press), Matjaž, S53AU in Andrej, S57RW, osebna straža, in Boris, S57LO, delegat. Nato smo (siti in napiti) prišli na skupščino, ki se je začela z enourno zamudo, končala pa z dveurno zamudo, kar je potrdilo pravilnost naše odločitve.

Sama skupščina je potekala precej čudno, saj naprimer delegati nismo imeli možnosti razpravljati o poročilih menedžerjev za posamezna področje, ker so bila objavljena v 2. številki CQ ZRS, ki sem jo sam dobil domov 21. aprila okoli 11 ure, ko smo že skoraj bili v Celju! Prav tako je bilo vse skupaj napeljano po hribčku navzdol, vendar vodstvo zveze ni začutilo nezadovoljstva članov in tako so se začele igre brez meja, ki so vrh dosegle okoli debate o višini članarine. Razočaran sem bil nad reakcijami našega vodstva, saj so bile njihove replike na nezadovoljstvo članov v stilu "v jok pa na drevo, pa nikol več dol, pa igrače nazaj"!

Vsekakor bi od izkušenih radioamaterjev, ki so v vodstvu naše zveze pričakoval bolj konstruktivno delo, predvsem pa bolje pripravljeno skupščino, ki tokrat ni bila na ravni naše zveze. Upanje mi vrliva sklep o programski konferenci, na kateri naj bi se odločali, kaj hočemo od te naše zveze in na kakšen način naj bi to dosegli.

Na koncu še zahvala celiskemu klubu za super organizacijo in dobro počutje. Škoda, da je bil hamfest zaradi vseh dogodkov tako žalosten...

Lep pozdrav es 73 de Boris, S57LO

RADIOAMATERSKI OBRAŽI

MIRKO ŠIBILJA, S57AD

Po ustrem izročilu (natancneje, po pripovedovanju staršev) in po tistem, kar je zapisano v debelih in debelo zaprašenih knjigah na matičnem uradu v Sevnici, sem se rodil 29. avgusta 1949. Sam se tega dogodka ne spominjam, pa tudi marsikaj drugega iz zgodnjega otroštva počasi uhaja v pozabo. Spominjam pa se, da sem pri sodetu starih staršev na mizi na nekakšni deščici videl kos čudnega kamenja, v katerega je sosed drezal z nekakšno žičko, s slušalkami na ušesih, in čez čas zanumral »Sedaj se pa sliši...«. Kaj je pravzaprav slišal, mi pa še dolga leta ni bilo jasno. Da ima tisti kamen kaj skupnega z radioaparatom, kakršnega sem videl pri sosedih, ko smo se od starih staršev preselili v mesto – lepo zloščena rjava škatla, na kateri je bil razpet kos platna, z lepim zelenimi magičnim očesom in lepo osvetljeno skalo, na kateri so se bleščala zame skoraj grozljivo čudna imena – Stavanger, Toulouse, London, Krakow, itd. – si pa tudi nisem mogel predstavljati. V 4. razredu osnovne šole smo obiskali poštni urad v Sevnici. Uslužbenka nam je razkazala, med ostalim, ročno telefonsko centralo in teleprinter, povedala pa je, da so včasih namesto teleprintera uporabljali telegraf, ki je namesto črk na trak izpisoval pikice in črtice. Meni se je zdelo to zelo zabavno in prav imenitno sem se počutil, ko mi je uslužbenka dovolila prepisati »pikice in črtice« v zvezek. Popoldne sem se jih že naučil na pamet in se zvečer hišnemu prijatelju, starejšemu možakarju, ki je prišel odigrat partijo šaha z mojim očetom, pojavil, da znam morsejevo abecedo. »A res? Kaj pa je tititaati?«, me je vprašal, ter me poučil, da se moram morsejevo abecedo naučiti fonetično in ne grafično. Minogrede, mož je v 1. svetovni vojni bil v avstroogrski vojski operater na Hughes aparatu, predhodniku teleprinterev. Nasvet sem ubogal in na poti v šolo ali iz šole domov v sebi pridruž »prevajal« napisce na trgovinah ali vsebinsko plakatov v morzejeve znake. Večina mi je zelo koristila pri tabornikih, o tem, da kje na svetu obstajajo radioamaterji in kaj počnejo, pa še dolgo nisem imel pojma. Tam nekje do konca prvega semeseca v osmtem razredu. V šoli sta

me zelo privlačili fizika in predvsem kemija, in padlo mi je na pamet, da bi po nasvetih iz revije »TIM« izdelal akumulator. Moja predобра razredničarka, ki me je poučevala kemijo, mi je zelo poljudno razložila kemične in fizične procese v akumulatorju, za praktično izvedbo mi je pa svetovala, naj vprašam za nasvete pri radioamaterskem krožku. Res sem se po ponku odpravil v razred, kjer se je krožek odvijal, ter ves presenečen opazil, da fantje vadijo sprejem telegrafije. Precej počasi jim je šlo, in tisto hitrost 20 ali 30 znakov na minuto sem jaz sprejemal brez težav. Instruktor me je presenečeno vprašal, od kje znam telegrafijo, pa sem mu kar nekoliko domišljavo razložil, da sem se je naučil kar sam. »Pa bi se v nedeljo z menoj oglasil v radioklubu?«, me je vprašal. Klub je tedaj bil šele v formiraju, tam so me pa založili s skriptami s kraticami, Q kodo, vzorcem telegrafiske zvezce, seznamom prefiksov, itd. Kar razganjalo me je od ponosa, ker so mi že kar dodelili SWL »klicni« znak YU3RS-540, ter povedali, da bom smel sesti za radijsko postajo in vzpostavljeni zveze šele po opravljenem operatorskem izpitu. Naslednjih nekaj mesecev sem kar preveč pridno zahajal v radioklub, pridelal nadimek »klubski Mirko« in, žal, popravni izpit iz matematike, ki je časovno sovpadal z operatorskim izpitom v klubu. To me je sicer precej potrlo, ni me pa zaustavilo. Operatorski izpit sem opravil tako šele (natančno) dve leti po mojem vstopu v radioamaterske vrste, istočasno pa sem za naš hobi uavdušil še sošolca Bojana (S57JA). Telegrafijo sem ga učil (z žvižganjem) kar na vlaku na poti v šolo (toba sva obiskovala elektrotehnično srednjo šolo v Krškem), kar je včasih pripeljalo do zabavnih zapletov. Neka ženska je nekoč mislila, da požvižgava njej, pa se najn je lotila z dežnikom. Pri urji kemije, mojega tedaj še vedno najljubšega predmeta, sem bil poklican pred tablo. Ko sem se zbiral, da bi formuliral odgovor na vprašanje, je Bojan pomis�il, da snovi morda ne poznam, in mi je pričel skozi zobe požvižgavati formulo. Mene je to zmedlo, pričel sem se smejati, profesorica me je pa razdraženo »Če vam je. Šibilja, žveplena kislina toliko smešna, pa pojrite iz razreda!« poslala na hodnik... Operatorski izpit za tedenu začetni. III razred je bil morda celo težji od današnjih izpitov za I razred - sprejem telegrafije 60 znakov na minuto in kar zahteven ustni

izpit iz osnov elektrotehnike in elektronike. Spominjam se, da sem moral našteti vse vrste transformatorjev od nizko do visokofrekvenčnih, ter celo znati izračunati manjši mrežni transformator, našteti vrste oscilatorjev in vrste amplitudnih modulatorjev, itd. Delo na CW je tedaj bilo stvar časti – na operaterje, ki so delali AM, smo gledali z neprkritim podcenjevanjem, češ, na soniji delajo le tisti, ki ne obvladajo telegrafije. Tudi konstruktorstvo je bilo precej bolj razvito kot danes in skoraj stvar časti je bilo, da si vsakdo »skrpuca« skupaj oddajnik in »klofa« od doma, čeprav na črno. Večino materiala (elektronike, upore, kondenzatorje, itd) si lahko kupil v skoraj vsaki elektrotehnični prodajalni, nekaj si nabral iz starih radioaparatov, nekaj se je našlo pa tudi v klubski »fundici«. O »pravilih« KV sprejemnikih a la BC348 ali morda »samio« nemški Tom Eb smo šestnajst, sedemnajstletniki lahko le sanjarili, za silo je pa zadostoval že celo KV (40 metrski obseg) na domačem radiu – dodal si BFO in morda še nulti spremenljivi kondenzator, s katerim si obseg z 2 mm skale nekoliko razširil. No, klub je tedaj, leta 1966, stal brez prostorov, (postaja se je pokvarila že prej), in da bi lahko užival v lovu na DXe in čimprej nabral potrjenih 30 držav po DXCC, kar je tedaj bil pogoj za opravljanje izpita za operaterja II. razreda (kar ti je potem omogočalo delo na »pravem« DX obsegu (20 m), sem pričel s kolesom ali pa na avtostop obiskovati sosednje radioklube (Laško, Celje), odpraviti sem se znal celo v Ljubljano, kjer mi je Polde Kobal, tedaj YU3BU, vedno prav rad posojal ključne klube. Čeprav me je v tistih časih zanimalo predvsem DX delo, sem prav red »odklopal« tudi kakšen contest. Prvga v življenju celo na UKV, in to še v časih AM in frekvence, kontrolirane s kristalom, ko si za odgovore na CQ poslušal po celiem obsegu. Julija 1966 sem se odpravil na Lisco, (hrib nad Sevnico) in tam na vrhu opazil šotor z napisom YU3GCD ter leseni drog z Elradovo anteno na njem. Priden bliže in se predstavil kot radioamater iz Sevnice. »Prav, kar tu za postajo se usesdi, mi gremo pa na pivo!«, je glasil odgovor. No, kakšnih 64 zvez mi je uspelo napraviti, z ODX YU1INGR iz Mužlje pri Zrenjaninu (QRB nekaj čez 500 km). Poleg dobrot z žara sem bil deležen nekaj polhal in prav očetovsko dobrohotnih nasvetov. Nekdanji »Kup SRJ« sem tako večinoma delal iz

Laškega, v mednarodnih tekmovanjih pa sem večinoma pomagal Kobalu (sedaj S57U). Aprila 1968, sem končno zbral skupaj tistih potrebnih 30 QSL kartic iz 30 različnih držav, opravil izpit za operaterja II. razreda in 18. junija 1968 dobil klicni znak YU3TC. Prva zveza na 14 MHz je bila z 9J2MX in takoj naslednja z 9VIOS. Oprema: VFO-PA oddajnik z EF80 in EL84, 10 m twin lead UKV antene kot vertikalna LW in sprejemnik El Simfonija... Kmalu zatem je sledil vpoklic v vojsko, po vojski iskanje zaposlitve, itd, in moja radioamaterska aktivnost je zamrla za skoraj pet let, do poletja 1973, ko je moj tedanji klub nabavil TS-515. Moja glavna aktivnost tedaj je bilo QRQ delo na 80 m obsegu in tekmovanja. V začetku 1975 sem se zaposlit kot radiotelegrafist v podjetju »Rad« Beograd in prva štiri leta preživel na terenu v Črni Gori. V jeseni 1977 sem bil povabljen v ekipo YU1BCD – 3. mesto na svetu v CQ WW DXC CW v Multi Op Multi TX kategoriji. Leta 1979 je sledilo povabilo v YU4EXA M/M ekipo, ki je z znakom YZ4Z osvojila II. mesto v CQ WPX CW. Leta 1983 sem postal stalni član ekipe ARK »Mihajlo Pupin«, YU1EXY na Elektrotehnični fakulteti v Beogradu in sem »bil zraven« pri osvajanju prvih mest v ARRL DX, CQ WPX in EU DX tekmovanjih. Leta 1991 sem se vrnil v Slovenijo in bil nekaj let aktiven član radiokluba »Krško«, S53JPQ. Najljubši obseg in vrsta oddaje sta 80m CW in 15m SSB, najljubša dejavnost CW QRQ, KV tekmovanja in nekje od leta 1995 pregledovanje in računalniška obdelava tekmovačnih dnevnikov. Diplom in priznanj nisem zbiral, kar je bilo osvojenega v tekmovanjih, je bilo pa doseženo pod klubskimi klicnimi znaki. Ker živim in delam v Posavju, problematike radioamatertva na Obali ne poznam najbolje, sem pa v osebnih stikih, srečanjih na hamfestih ali pri sodelovanju z North Adria Contest Group dobil vtis, da sodelujem s pravimi RADIOAMATERJI v pravem pomenu te besede in pri razmišljanju, v kateri klub naj prestopim po nesoglasjih v mojem prejšnjem klubu, nisem prav nič omahoval. Srečanje s sočlani mojega novega kluba na Konferenci ZRS v Celju je moje vtise še potrdilo in okrepilo. Za razliko na nekatere poklicne črnoglede jaz, osebno nisem zaskrbljen za bodočnost radioamatertva. Nekateri vidijo vzrok za upadanje članstva v ZRS (a

podobni trendi obstajajo v vrsti razvilitih držav) v Internetu, kablovski TV, mobilni telefoniji, industriji zabave od diskografov do kaficov in podobno. Jaz osebno pa menim, da mladi SO polni ustvarjalnosti in iskanja poti, da se izrazijo in, da se dokazujejo in dokažejo, da pa marsikdo za radioamaterstvo in za radioamaterje sploh nikoli še ni slišal. Iz osebnih izkušenj vem, da so na marsikateri šoli pripravljeni z obema rokama sprejeti nekoga, ki bi vodil kakšen od krožkov izvenšolske dejavnosti, in iz osebnih izkušenj se spominjam vneče in entuziazma mladih, da vztrajajo in se nečesa naučijo. Žal ravno s strani klubov, ki najbolj tamajo nad pomanjkanjem priliva mladih, zelo pogosto ni prave volje in podpore za izvedbo tečajev ali vodenje krožkov, če pa nekdo krožek ali tečaj že izvede, so pa po opravljenih operatorskih izpitih mladi prepuščeni sami sebi. Še sedaj se spominjam svetlečih se očk, ko smo na tečaju iz delov, ki smo jih nabrali kar iz starih tranzistorovskih sprejemnikov, skrpučali skupaj detektor z NF ojačevalnikom z enim tranzistorjem in je naprava začela delovati. Spominjam se veselja in navdušenja, s katerim so se fantje (še osnovnošoleci) lotevali izdelave še drugih elektronskih naprav. Spominjam se tečaja tujega jezika, ki sem ga vodil na šoli v sklopu izvenšolske dejavnosti (govorim še vedno o kreativnosti mladih) – na tečaj se je prijavilo 45 dekle.

večina sicer iz radovednosti, kako se njihovo ime napiše v japonski fonetični pisavi in, kako se po japonsko reče »ljubim tec«. Od 45 prijavljenih jih je tečaj obiskovalo do konca le 7, in od teh sedem jih šest študira vse mogoče od primerjalnega jezikoslovja do svetovne književnosti, organizirajo literarne večere, pišejo in objavljajo poezijo, itd. medtem, ko fantom, ki so obiskovali radioamaterski tečaj, radioklub kot institucija ni znal ali ni znogel ponuditi vsebine, ki bi jih še obdržala v naših vristah. Temelj piramide je na teh (tj. v klubih), in tega (pomidba vsebine, ki bi pritegnila mlade) nam ZRS ne more omogočiti (tudi, če desetkrat zamenjamo vse vodstvo). Svet je treba spremenjati pri sebi.

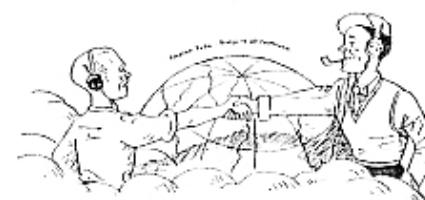
Mirko, S57AD

Pripis urednika informativnih prispevkov:

Na konferenci v Celju sem želel posneti Mirka na trak in si tako pripraviti gradivo za pričujočo rubriko. Ker pa mi je zaupal, da mu gre bolje od rok pisane

kot pa klasičen intervju, sem ugasnil magnetofon in nekaj dni kasneje z veseljem prebral njegovo radioamatersko zgodbo. Poslal mi jo je po internetu. Mirkovo pisanje je zelo zanimivo in berljivo, zato sem se odločil, da ga - čeprav je sestavek nekoliko datši - objavim v celoti.

Vanja, S59AV

Obljubo je potrebno izpolnit!??!

Oglašam se iz Izolskega radio kluba. Da, ravno tistega, ki ste ga že vsi odpisali, kot je bilo že večkrat v raznih oblikah zapisano na straneh s50 – ja.

Priložnost za pisanje je izpitni rok, ki smo ga po dolgih letih zopet organizirali v Izoli. Po dveh mesecih intenzivnega 'guljenja', je 6 izolskih kandidatov položilo III. Klaso, za kar jim na tem mestu ponovno čestitam. Prav tako za uspešno opravljen izpit čestitam koprskim članoma (I x III. in I x I. klasa) ter pirančanu za opravljeni I. klaso. Zahvala gre tudi komisiji (Žarko, Miloš, Vanja) in gostom na zakuski (Bojan, Marsel, Boris).

Ker sem že pri tipkovnici še par vrstic. Precej je bilo napisanega glede združevanja obalnih RK – jev. Osebno ne vidim nobene potrebe ali koristi po takem dejanju - vsak klub ima svojo "zgodovino" in svojo prihodnost, na kateri naj vztraja.

Vsekakor pa, pozdravljam in podpiram "nadklubsko interesno združevanje". Bilo je več uspešnih projektov v katerih so sodelovali člani različnih obalnih RK. Taka združevanja so dosedaj potekala večinoma zaradi trdnih prijateljskih vezi katere vežejo obalne HAM – e, ne glede na klubsko pripadnost. Najbrž bi bilo pozitivno organizirano združiti ljudi iz različnih obalnih RK glede na njihove interese ter njihova prizadevanja podpreti s klubskimi močmi. Zakaj bi morali npr. sodelovati v M/M akcijah, ki jih na našem terenu organizirajo 'forešti', zakaj ne bi - po 10 letih 'gobezdanja', končno kaj podobnega organizirali tudi sami? Nam primanjuje znanja, opreme ali le enotnosti in oseba, ki bi vse to skupaj povezala???

Prav tako opažam, da je vse okoli ARG – ja na obali mrtvo. Mislim, da je to eno od redkih področij, s katerimi lahko pritegnemo v naše vrste mlade opazovalce med katerimi se bo morda odkril tudi bodoči radioamater (vsaj 'diši' po tehniki, imata prvine športa in je prežeta s tekmovalnim duhom). Nekoč zelo aktivni člani na tem področju so zaradi nepodpore omagali.

Na koncu še vabilo in predlog: Vse obalne ham-e, še posebej pa zainteresirane za medklubske projekte, vabimo na (skoraj tradicionalni) piknik, in sicer, v soboto 2. junija na Malijo. Med druženjem bi še tekmovali v kontestih na 2 in 6 m.

Pozdrav iz Izole,

Marko, S59KW

Mali Golijat

Pred približno mesecem in pol sem dobil mojo prvo novo KV radijsko postajo. Tisti, ki me malo bolj poznajo vedo, da sem že dolgo zaljubljen v QRP operaterstvo in predvsem v delo z 'doma zlatanimi' oddajniki in njihovimi KIT verzijami. Kot ponosni lastnik Sierra KV multiband transceiverja (1-2W) sem bil dolgo v dvomih ali sploh potrebujem novo postajo (nekateri se bodo nasmejali ob besedi postaja), sploh če še razmislim o 750 QSO-jih v WPXu '99, QRP WAC, DXCC etc... No, prav sodelovanje v tekmovanjih me je spodbudilo k razmišljjanju o nabavi novih modulov za Sierra oz. o novi QRP radijski postaji. Prvi izbor je seveda bil njegovo veličanstvo K2 (o njem mogoče v kakšnem naslednjem članku), ki mi ga je podrobno razkazal QRPeter DL2FI. Vtis name je naredil tudi OM John, ON4UN, ki mi je na sejmu v Friedrichshafnu podrobno opisal zakaj je naročil K2, kljub vsej opremi, ki jo posedeuje. Pa vendar, je v istem času Yaesu poslal na tržišče novo postajo za QRP sladokusce - FT 817. Že nekaj časa sem spremljal pro&contra debate na Low Power E-mail listah, prve vtise in ocene, ter odgovore na klasično vprašanje: 'Kaj je boljše K2 ali FT 817?' (ja, ja tudi zahod se spozna na našo specialiteto – zdrahanje). Moji odločitvi za nakup FT 817 je botrovala cena, ponudba na našem tržišču pa tudi funkcionalnost ponujena v majhnih dimenzijah. Prvi občutki so bili 'dimenzijski' kot bi kupil mikrofon z UKV postajo. Dimenzije so naravnost neverjetne. Kako je mogoče v tako majhno škatlo spraviti KV +6m, UKV in še dva mehanska filtra? Prepričan sem da bova z Žarkom – S53Z, enim izmed mojih učiteljev in lastnikom FT 817, na to temo še marsikaj rekla v Žusterni[®].

Kakorkoli že, ob prvem priklopu in CQ pozivu na 14.060 se mi je oglasil Peter G3XJS, Communication manager G QRP kluba. Peter mi je dal odličen report 589 za moj 1W in dipol. Po

pohirom QSO-ju sem se odpravil na SSB. Moj prvi QRP KV QSO s 5W na 20m je bil z Z31PK, OM Pepi ni in ni mogel verjeti da me sprejema kljub oddajni moči 1W v SSB načinu dela. Vseeno sem zaradi QSBja dvignil moč na polnih 5W in klepetala sva še kakšne pol ure. Med prvimi 100 zvezami (cca 70 CW, 30 SSB) sem v log zabeležil 30 DXCC držav, ter 40 Two Way Qrp QSOs. Na šestih metrih sem se moral zadovoljiti s sprejemom na priloženo anteno, tako da resnih DX postaj nisem uspel slišati. Sprejemnik je zelo selektiven, vendar je CW filter nuja in si ga mora privoščiti vsak CW ljubitelj (moj je že naročen). Tudi obnašanje na 2m je odlično, dosti boljše kot povprečen ljubiteljski 'vokič', kakor bi po dimenzijah lahko sklepali - nekaj reportov na SSB 2m in komentarjev na odličen audio. Nivo sprejemnega signala je več kot zadosten in zadošča za drive-anje dodatnega zvočnika. Notranji zvočnik tudi v popolnosti zadošča svojemu namenu ter kvalitetno reproducira sprejete signale tudi v polnem shacku. Zanimiva je vgradnja zvočnika, ki jo opazimo šele pri snetem zgornjem pokrovu – Luknja za zvočnik je nekoliko večja ter s postavitvijo zvočnika pripomore k boljši audio reprodukciji. Tudi kvaliteta sprejema AM in FM broadcast postaj je odlična (še ena prednost uporabna pri prepričevanju XYLke pred nabavo). Sistem menijev je precej logičen in funkcionalen. Pogrešam QSK vendar nastavitev zakasnitve omogoča normalno delo. Elektronski taster je nekaj kar je pri novih postajah že nujna. In ker memory keyer ni default tudi pri 'velikih bratih', tega ne moremo zameriti niti 817-ki. Prednja plošča je plod odličnega dizajna (mogoče bi je Pininfarina lahko kaj dedal

izkorisčeni do maksimuma, prav zato je tudi opazna nerodna postavitev 'F' tipke, ki jo zelo pogosto uporablja. Ostali gumbi in tipke so postavljeni ergonomično. Morda le opazka glede 'Select' gumba: na prvi pogled je videti kot da bo gumbek zdaj zdaj odpadel, vendar je med drugim gumbek uporabljen tudi za vklop-izklop RIT kontrole ter do sedaj nisem še zasledil, da bi se to komu res tudi zgodilo. Ohišje postaje je narejeno iz aluminija in precej uporabno zasnovano za prenašanje v torbi in mobilno delo, pogrešam pa vendarle 'nogice', ki bi preprečevalo morebitne praske spodnjega dela ohišja. Poleg možnosti uporabe v drugih načinih dela, lahko s pridom uporabimo 200 spominskih kanalov tudi in dva VFOja tudi pri hitrem checkiranju svetilnikov na KV ali za delo preko satelitov. Nivo moči lahko izbiramo med 5, 2, 2.5, 1 ter ".Watt-a. Pestra izbira, ki mi je že parkrat prav prišla, ko 1W Sierre ni prišel skozi Pile-up. Glede porabe same postaje pa takole: 250 mA na sprejemu (450mA odprt squelch) in malo več kot 2 A na oddaji. Precej bolj požrešno pri primerjavi z Sierro – 35 mA na sprejemu ter 350 mA na oddaji. Zaenkrat izkušenj pri uporabi alkalnih baterij nameščenih v samo postajo nimam. V kratkem nameravam tudi to preiskusiti, saj ga ni boljšega od portable DX-anja kar iz nahrbtnika. FT 817 je odlična postaja za slehernega zaljubljenca v QRP delo ter pradstavlja skrite sanje vsakega radioamaterja popotnika.

72 de Alen / S53MA

SWL MICHAEL

Davnega januarja leta 1958 sem prejel QSL kartico od Ameriško-Michiganskega SWL-a Michaela. Ta je moral biti kaj naiven in čuden tijč.

Za kritje mojih poštnih stroškov za odgovor, mi ni poslal kakšen spodoben IRC, marveč dve prav nespodobni znamki.

Ona, natisnjena pri American Bank Note Co., prikazuje mladega brkatega kralja Aleksandra. Ta je kraljeval nad kraljevstvom Srba, Hrvata i Slovenaca, (predhodnico predvojne Jugoslavije - pred katero vojno že???)

Škoda, da je gornji rob kraljevstva v cirilici grdo raztrgan, sicer bi bila znamka vrednejša. Le kje jo je SWI Michael našel?

Druga znamka pa morda proslavlja ustaški prvi maj (blagdan rada) v Nezavisni Državi

14.10. I repeat the add'ments of my 1833 & 1837
October 20, 1857. Your friends write to me, & I am
accustomed to their letters. I am, & you are
from Aug., I haven't had a letter from them, & I would
send me your add'ments if you will.

MICHAEL EILERS
2533 Leahy St.
Muskegon Hts. Mich.
4-24.

Hrvatski, nacifašistični tvorbi, nastali med drugo svetovno vojno. Letnica 1945 pa je bila že letnica odnašanja kovčkov s hišno in tujo srebrinimo za poglavnike in doglavnike.

Michiganski čuden tič SWL Michael mi je tako tedaj poslal 13 let staro NDH znamko in 37 let staro SHS znamko.

Odpisal sem mu v njegovo Muskegonsko Grčevje, v lepi diplomatščini, da mu očitno fali precej znanja zgodovine (to je sicer za Yankees več kot normalno razumljivo) in zemljepisa (prav tako) ter poštnega ham-špirita.

Da bi ta mladi SWL Michael nalašč po malem izzival, pa ne verjamem, ker sta znamki popolnoma "nekompatibilni" med seboj.

Saj so predhodniki NDH v Marseillu leta 1934 ubili v atentatu kralja Aleksandra. Ustaški atentator se ni zadovoljil le z YU-kraljem in je tako hkrati in mimogrede ubil še F-premijera Barthou-ja.

Čez nekaj sekund je izdihnil tudi sam s presekano lobanjo zaradi silovitega zamaha težke konjeniške sablje.

Takrat varnost ni bila zaupana telesnim stražarjem z mini-slušalkami v ušesih in črnimi ovalnimi očali na očeh in kopico elektronike po žepih, marveč so to opravljali v visoko paradno uniformo odeti konjeniški častniki.

Ta, s sabljo, je bil celo polkovnik, jahal je desno od odprtega avtomobila in je držal v desnici težko sabljo, ki mu je segala daleč čez desno epuleto.

Atentator se je mirno in nemoteno približal in je skozi dva ducata krvavo rdečih rož, ki jih je kupil za to priložnost, streljal iz revolverja.

Potem, v splošni zmedji je uspel polkovniku v visoki paradni uniformi, atentatorju razčesniti glavo z bridko konjeniško službeno sabljo.

(Po verodostojnem spominu desetletnjega kratkohlačnika, ki je takrat prebral reportažo in videl slike v ilustriranem tedniku "La Domenica del Corriere".)

Oni dve poslani znamki sta še vedno nalepljeni na QSL kartici. Michiganskemu SWL-u Michaelu pa tukajšnji radioamatерji, povzročamo kar naprej same težave, ko tu imajo v daljni okolici ustanavljamo nove countries. Nova lista DXCC se je dodobra odebela in ravno pri mehkem trebuhi Evropo, tako da izgleda kar breja.

Težave povzročamo ne samo SWL-ur Michaelu, marveč tudi tiskarjem. Pred osmimi leti sem na sejmu v Pordenonu, hotel kupiti novo barvno radioamatersko karto Evrope. Prodajalec, ki je tudi tiskar in radioamater, mi

je hotel pod takniti staro karto, ono z mehkim trebuhom še celim, federativnim. Pa je nisem maral. Nahrulil me je, da mu s tolikimi novimi državicami kvarimo posle. Na zalogi da ima še 10000 kart in sedaj mu gremo spremeniti celotni Balkan in povzročiti ogromno izgubo. In kam bo šel iskati toliko novih označevalnih barv za novo karto.

Nekaj let pozneje se je izgleda, že gor pobral in začel tiskati pravo Evropo. No skoraj pravo, saj je nam Slovencem podaril na karti celotno istrsko ozemlje tja do reke Mirne. V svoji ignoranci je tako popravil na karti usodno ignoranco politika, ki v pedesetih letih ni vedel kje je Dragonja in kje je Mirna. V znak hvaležnosti so nekje v Dalmaciji preimenovali neko mesto ki se je nekaj časa imenovalo Kardeljevo. Tako se dogaja če SWL Michael ne pozna zemljepisa niti zgodovine.

Lojze Poberaj S51JN

Vic prejšnjega poletja...

Radioamaterski izpit. Član izpitne komisije ZRS sprašuje kandidata.

- "Iz česa so sestavljeni slovenski radioamaterski klicni znaki?"
- Kandidat: "Ja... Iz prefiksa in in in... sufiksa."
- Odgovor ni pravilen: Klicni znak je sestavljen iz prefiksa, številke in sufiksa. Tako piše v pravilniku in to vsak licenciran radioamater ve!

Kandidat (jecljaje in prestrašen): "Pa, ma oštja, ma kaj naš predsednik zveze,tisti tam v Ljubljani ni maj napravu radioamaterskega izpita?"

VOLILNA KONFERENCA RADIOKLUBA "JADRAN" KOPER

Dne 9. Junija 2001 ob 19.00^h MEZ bo konferenca RK "Jadran" v prostorijah učilnice Doma Mladih Tehnikov v Kopru.

Dnevni red bodo vsi člani kluba dobili po pošti v naslednjem tednu. Prosim za čim večjo udeležbo na konferenci. Po uradnem delu bomo odšli na pijačo, kjer si bomo organizirali mini hamfest. Srečelova sicer ne bo - imeli pa se bomo lepo.

Podpredsednik kluba S53DT

KRATKE NOVICE KRATKE NOVICE

Bliža se 2/3. Junij 2001:

- Na Gažonu bo zopet "vroče". Bliža se CW del Field-daya. "North Adria Contest Group" bo česal preko kratkovalovnih frekvenc s pomočjo vrhunskih operatorjev iz cele Slovenije. Pravijo, da tradicijo morajo gojiti naprej - druženje in zabava;
- Samo se pripravlja na preskus 50MHz in upa na sporadike,
- S59DTN iz Izole organizira 144MHz in 50MHz delo + picknick ala "morski sadež".... Skratka... Nekaj se pa le dogaja....

Ad Hok Press

POPRAVEK: V prejšnji številki sem zapisal, da ima Miloš, S53EO, potrjenih 340 držav. Pravilna številka pa je 343 potrjenih DXCC, od živih pa mu manjka samo še Severna Koreja, Sri Mill

Boris, S57LO

TNX S57TFP TNX TELESSET TNX

Te vrstice bi moral napisati že za prejšnjo številko našega časopisa, a

Rad bi se zahvalil v imenu operaterjev in v imenu obalnih radioklubov Furlan Ivanu S57TFP za pomoč pri nabavi amaterskih postaj. Ivanu poznam že od leta 1995, od nakupa mojih prvih radioamaterskih postaj. Ob vseh nabavah mi je bil v pomoč z nasveti in z ugodnim finančnim aranžmanom. Tokrat nam je pomagal kar pri sedmih primopredajnikih. Pri tem ni bil v ospredju interes Teleseta, ampak predvsem interes radioamaterja.

Sem podjetnik in vem, kako je to težko vskladiti, zato se Ivanu res iz srca zahvaljujem v upanju, da nam bo še naprej pomagal priti do vrhunskih radioamaterskih postaj.... 73

S57NPR

Enjoy Dxing!

